

Keszthelyi Rezső

NÉGY EPIZÓD

I. Az elmúlás bája

Ne szeress,
csak igézz. Kétségek lüktetése a mező,
az olyan mező, ahol virágok ígérnek
láthatatlan arcukat, és határtalan
nyugvással kel mindig a nap.

Tüdőd évei építenek oltárt,
pillának pillát,
ujjknak ujját,
csontot csontnak.

Teremtsd meg hát lélegzeted formáit,
és idézz azzal, amivel nem érted legnagyobb
szerelmedet,
a legnagyobb csendet
és a legnagyobb hangot.

Miközben virágok jöhetnek, és virágok
mehetnek körülötted,

és folytatod az árnyékodat.

II. Csaknem vers

Hát légy üdvözölve:
gyíkok parázs-serege szóródik szét
a szélben, ahogy már telepszik rád
az alkony, mely tengert vert köveid és
növényeid köré, mintha átvágja ereid
a roppant szelídség, a levegő, és kinyitja
álmod, az álmod sűrű porát.

Ne tagadd ki otthonodból a halált,
hisz' ő is él, amíg élsz.
Delfinek úsznak fel sírodig, hogy tegyék:
ez a sír, rög, gyökér, az önmagához terelhető
madár, a madár földje, mely a toll sátra,
ahogy a fehérség árnyékokat terít szerteszét.
Torpanj meg. Fogalom nélkül átváltozó sebek
szegélyei őriznek és a még alakban tartható
ég vonulása.

III. Jelenmel lapozgatott múlt

A Badacsony körül – kővércsék tépték
a tündöklő holdfényt, a mi nappalunk
kezdődő szívét, ám
még ma is fenyegetnek az éj alakzatai,
eltűnhetetlen fehérségük matatásával
az ereimben és agyam minduntalan
ismétlődő rózsáin,
rózsáján a rózsáknak.

Bevallhattam mindenkor időm
tétovaságát mindenben,
az úszás horizontját és a szárnycapások
összefoghatatlan levegőjét
és óhajom tömegének befejezhetetlen egét.

Állt a Földközi-tenger öblében
egy hajó, amikor fény volt és horgony,
a szépsége nélkül is kimondható szépség,
a valóság megfejtethetlen kényszere,
akként, mint a múlt jelene.

IV. Dal

Holduszony nevet a delfinekkal.
Csendes búcsúzkodás, gyolcsfehér kendők.
Kéz int, makacs bárkákat jelez.
Vízszintesen tart az elhantolt víz.

(Napút, 2004/5.)

KESZTHELYI REZSŐ 1933-BAN SZÜLETETT SZOLNOKON. VERSET ÉS PRÓZÁT EGYARÁNT ÍR.